

Prædiken til pinsedag 2021. Johs. 14,22-31.

Måske husker I fra dagens Evangelietekst, at Jesus afsluttede den med ordene:

”Rejs jer, lad os gå herfra”!

Jeg tænker altid over, hvad der ville ske, hvis menigheden tog ordene bogstaveligt og forlod kirken! Det ville jeg blive ked af! Men vi har jo alle sammen lært at skelne.

Og det er en god øvelse i at fundere over Jesu tid og vores tid.

Hvor gik de hen, Jesus og disciplene, da de gik ud?

Og hvor går vi hen, når vi går ud af kirken? Altså, når gudstjenesten er helt slut, og kirkekaffen er blevet tilbudt os.

Vi går vel hjem. Kører hjem, hver til sit. Med mindre vi går en tur i skoven, før vi tager hjem.

Vi er heldige, at vi har et hjem.

Men Jesus og disciplene, hvor gik de hen, da Jesus havde sagt: ”Rejs jer, lad os gå herfra!”

De gik udenfor. De havde siddet indenfor, under hele denne del af Jesu afskedstale. I dét hus, hvor fodvaskningen havde fundet sted skærtorsdag aften

Men nu gik de ud. På vej mod Getsemane Have og den endelige afsked. På vej mod langfredag.

På vejen fortsatte Jesus med at fortælle.

”Jeg er det sande vintræ”, sagde han. ”Og min Fader er vingårdsmændene, som beskærer og pusler om hver enkelt af os, så vi bærer frugt. For det er jer, der er grenene, der skal bære frugt”.

Måske gik han og disciplene netop da forbi en vingård. De fik billedet af troen lige for øjnene af sig. Lyden fra vinpersen var der, duften af druerne. Jesus ville have disciplene til at sanse troen, forstå den i billeder.

Og Jesus så op mod himlen, for nu var de jo udendørs, og han bad en bøn. Sin sidste bøn, før han skulle dø. Han bad ikke for sig selv, han bad for andre – han bad for sine disciple. Nu afhang alt nemlig af dem. Det var dem, der skulle bringe forkyndelsen ud i verden.

Helt alene?! Nej! De skulle få al dén hjælp, de kunne ønske sig, for Gud ville sende en frisk spiller på banen: Helligånden. I Johannesevangeliet kaldet Talsmanden.

Og så er vi fremme ved grunden til, at netop denne Evangelietekst passer til pinsedag: den indeholder løftet om Helligånden, der skal tage over efter Jesus.

Vi fejrer pinse i dag for at fejre Helligånden. Helligånden kom til jorden for at hjælpe os med at fortælle om Kristus. Ligesom hvis vi gik forbi en vinmark, og der var én, der samtidig fortalte os om, at Jesus er vintræet, og vi er hver især en gren på dét træ.

Når bare vi holder fast ved dét løfte, Jesus gav os, da vi blev døbt: om at være med os alle dage indtil verdens ende - så bærer vi frugt. Åndens frugt.

Og hvis det hjælper os bedre, kan vi tænke på de blomstrende æbletræer, mirabelletræer, pæretræer, hyld og kastanje og mange flere. De blomstrer helt af sig selv. For nogen – Gud – har sat dem i gang med det.

Tjek vores første salme i dag ud – Grundtvigs ”I al sin glans nu stråler solen”. Og det vælter ud med naturbilleder. Billeder fra naturen, som vi kan gå ud i hver især og sanse, at Helligånden er en virkelig faktor i vores eksistens.

Der er pinseliljer i salmen, der er fredskov og nattergale, der er en brise, der får bladene til at vifte på en hjemlig måde. Der er en yndig rislen af bækken, der er den blomstrende rose – ja, der er for en stund følelsen af Paradis på jord. Hvis vi åbner os for det.

Grundtvig lader naturbillederne få fuld skrue. Og Helligånden bølger frem gennem salmen, ind og ud gennem træer og roser og nattergale.

Og det går op for os, at Kristus er der. I salmen. I verden. I os. Altid.

Han er den blomstrende rose. Han er den gyldne høst, han er menneskets forsoner. Ordet, der blev kød – og fór til Himmels, hvid og rød.

Hvid er påskens farve – festfarven, opstandelsens farve, Jesus som kød, opstået fra de døde.

Rød er pinsens farve. Pinsen er rød som kærligheden, rød som passionen, rød som ivrighed og brændende optagethed.

Rød som blodet, der ruller i vores årer.

Rød som Jesu blod, dét han udgød for vores skyld.

Helligånden giver os de store følelser, som vi bare må buse ud med.

Derfor er pinsens farve rød.

Da Jesus var faret til Himmels, manglede der noget – nogen – her hos os.

Derfor blev Helligånden sendt hertil for at tage over efter Jesus. Og det gik ikke stille for sig, som vi hørte i dagens første tekst fra Apostlenes Gerninger.

Helligånden kom til jorden som et sus, som et kraftigt vindstød, som små tunger af ild, der kom til hver enkelt, så de blev optændt af ivrighed og meget stor glæde. Og de kunne slet ikke lade være med at fortælle om denne glæde.

Til min egen konfirmation d. 16. april 1972 gav min præst mig dette skriftsted fra Romerbrevets kapitel 12, vers 12:

”Vær ikke lunkne i jeres iver; vær brændende i Ånden; tjen Herren; vær glade i håbet, tålmodige i trængslen, udholdende i bønner”!

Det var næsten, som om han vidste, at dette ville være Den Danske Folkekirkes sværeste balancegang, hvor vi står nu.

Balancen mellem fokus på Ord og prædiken på den ene side – og sanselighed og følelser på den anden side.

Kirkens forkyndelse skal ikke være lunken, men mange kan heller ikke lide Halleluja! over hele linjen.

Vi skal tjene Herren, men mange vil advare mod at glemme os selv i kirkens arbejde.

Vi skal være glade i håbet: men kan vi nøjes med at håbe, tænker nogle?

Vi skal være tålmodige i prøvelser – ja, men skal vi ikke også engagere os i forandringer?

Og endelig udholdende i bønner – men hvor mange danskere beder til Gud, sådan til hverdag?

Det er der faktisk flere, der gør, end mange tror. Det er min erfaring.

Vi bliver ikke færdige med at tænke over balancen mellem disse poler i kirken.

Men på denne Helligåndens pinsedag vil jeg alligevel gerne slå et slag for den spirituelle tilgang til kristendom og kirke. Følelser behøver ikke være føleri.

Jeg vil pege på musikken og sangen i kirken.

Musikken rummer Helligånd, så det basker. Og salmerne gør også.

Glædelig pinse!

Amen.

Salmer:

290: I al som glans nu stråler solen

291: Du, som går ud fra den levende Gud

294: Talsmand, som på jorderige

725: Det dufter lysegrønt af græs

522: Nåden er din dagligdag